

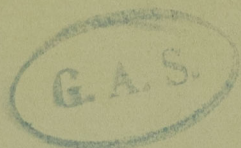
Mänttä, den 6 november 1933.

GÖSTA SERLACHIUS

— MÄNTTÄ —

FINLAND

GS/KW

Bankdirektör Risto Ryti,
Finlands Bank,
Helsingfors.

H. B.

Jag erhöll idag ett brev av Hjalmar Procopé av den 22 pto., och oaktat det icke innehåller något särskilt intressant vill jag tillsända Dig en avskrift av detsamma.

Hans P.S. ang. cellophan är såtillvida intressant, att det var just denna artikel som jag en gång för Dig nämnde om att skulle passa för Tervakoski. Vi hålla för närvarande på att undersöka tullförhållandena i olika länder, och skall jag sedan återkomma. T.v. åtminstone är åtgången i Finland mycket minimal, men böra vi ju ha lika goda möjligheter som andra länder att exportera till de marknader där egna fabriker icke finnas.

Hjärtliga hälsningar,

Din tillgivne

Bil.

Avskrift.

22. 10. 33.

Ärade Broder,

Genom regelbundna detaljrapporter jag får från kontoret, ser jag, att det i det stora hela går Dina bruk och deras pappersslag rätt väl - vilket är glädjande särskilt under denna f.ö. rätt så alvarsamma tid. - Huru Du själv mår har icke i Schusters och Nysténs privatbrev omnämmts, varav jag sluter mig till att Du är vid god hälsa.

Om tissue-konventionens vidare öden har jag ej heller ännu hunnit få rapport, men sluter mig av bristen på telegrafisk underrättelse till, att Eja och Schuster lyckats klara ut saken.

Här äro förhållandena alltjämt ytterst ovissa. Arbetarfrågan är bekymmersam och labour männens växlande makt är ett ofrånkomligt faktum, ävensom att arbetaroroligheterna antaga allvarliga proportioner. Jag förutsade redan under min senaste resa, att krisen icke skulle avvecklas utan att blod flöte. - Så har också gått. - Men härav bör ej för vittgående slutsatser dragas. En verklig revolutionsfara föreligger enl. min mening ej. Det finnes ingen klass, som kunde uppbära en verklig revolution. Arbetarna äro trots allt, än så länge, för litet klassmedvetna, för oorganiserade i det hela taget och för litet differentierade från medelklassen - såvitt man kan tala om en sådan här - vartill kommer, att arbetarnas och farmarnas intressen ingalunda gå ihop. Ang. dollarns framtid må andra profetera. Personligen håller jag för mycket sannolikt, att dollarn kommer att gå något nedåt längre fram och att den kommer att konverteras till en lägre

guldnivå än den närvarande, varvid pundet åtminstone för en tid väl blir högre. Men lika sannolikt anser jag, att sedermera \$ och £ åter utjämnas. Det var även den uppfattning Mr. Hudson, medlem av engelska regeringen och gift med en amerikanska för ett par veckor sedan för mig utvecklade. Men, don't quote me! - Alla beräkningar kunna ju f.ö. ändras också genom förhållandena i Europa, om vilka det är svårt att här bilda sig en mening. - För föreningens räkning har jag försökt följa den dollarpolitik, vilken består i att taga det säkra för det osäkra och täcka oss för fem å sex månader framåt till dagens kurser, som äro dåliga, men ändå giva bättre fobpris för tidningspapper än t.ex. marknaden i Syd-Amerika.

Arbetet här är naturligtvis intressant, men mycket tungt. Huvudfrågan, tryggandet av vår import under det rådande systemet, avancerar långsamt, enär systemets genomförande går mycket långsamt fram. Jag har emellertid gjort en hel del arbete på detta område och för Madden och våra vänner på olika håll - tidningsutgivare, shipping-people och amerikanska exportörer - uppgjort en del planer. Det har tagit tid också därför, att det varit alldeles nödvändigt att vi icke skulle synas. Igår hoppades jag få resa; jag hade biljetterna klara och var på Maddens kontor för att säga farväl. Då kom ett telegram från General Johnson, det nya industrisystemets diktator, som kallade oss till ett möte med amerikanska pappersmakare. Jag ansåg det vara min plikt att stanna, och reser nu istället till Washington imorgon. Om mötet kunde leda till att dess egentliga deltagare, de amerikanska brukens representanter, kunde enas om någon prisstabilisering, vore det nog väl, ty marknaden är usel och ytterligare priskrig hotande. Men å andra sidan måste vi försvara vår

frihet att få sälja papper här.

Rent personligt har jag haft en ansträngande tid, som icke blivit lättare genom att min fru är sjuk i Acqui (Italien). Du vet själv huru allt arbete här tager tid. Tre å fyra besök tager hela dagen. Överläggningar med Madden och andra eftermiddagen; kvällen och nattimmarna vilja icke hinna till för korrespondensen med hemlandet, behandlingen av nästa dags arbete, men en god sak är härifrån att annotera: inga sociala förpliktelser, utom direkte i arbetet. För första gången på länge känner jag mig trött, inte så att jag inte skulle orka med arbetet och med arbetsdagen, som i genomsnitt räcker från kl. 9 på morgonen till 1 på natten, utan så att jag gärna ville få komma härifrån. Mest plågas jag av att icke tillräckligt kunna följa med Föreningens verksamhet hemma, ehuru å andra sidan det ju är i Föreningens intressen alldeles nödvändigt att jag är här. Det gäller ju väl 1/3 av vår newsprint-export, och jag vore den första att anse det lättsinnigt, om jag icke kommit hit eller om jag i förtid fore härifrån. För mig bevisar denna höst ytterligare nödvändigheten av vissa omställningar i vår organisation.

Jag hoppas f.n. kunna resa med s/s Europa nästa lördag. På hemvägen stannar jag helt kort i London, Paris och event. Amsterdam. Oändligt gärna ville jag få tillfälle att för någon dag fara till min fru, men det kan jag inte avgöra innan jag ser vad som väntar på andra sidan Atlanten.

Min adress i London och Paris är agenternas kontor.

Med de bästa hälsningar

Din tillgivne

Hj. J. Procope

P.S. Här användes cellophan i otroliga mängder. Det säges med den något grova humor som hör amerikanare till, att t.o.m. de nyfödda komma färdigt packade i cellophan. Skola vi någon gång få den industrin hemma. Här är tullen troligen prohibitiv, men det finnes ju andra marknader. Jag har i all stillhet satt igång en undersökning av tullen på cellophan i olika länder.
D.S.